

Απόφαση **271 / 2018** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 271/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού, Σοφία Ντάντου και Γεώργιο Χοϊμέ, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 6 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Των αναιρεσιόντων: 1) Π. Π. του Β. και 2) Ι. Π. του Π., κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Χρήστο Οικονομάκη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Ι. Χ. του Χ., κατοίκου ..., ο οποίος δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο και 2) ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Σωτηρία Βελέντζα με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 21-5-2012 αγωγή των ήδη αναιρεσιόντων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκε με την από 12-6-2012 αγωγή του 1ου των ήδη αναιρεσιβλήτων.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3978/2014 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 1000/2016 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 14-4-2016 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Σοφία Ντάντου, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο οι αναιρεσιόντες και η 2η των αναιρεσιβλήτων όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 553 παρ. 1 περ. β' , 309 εδ. α' , 321 και 495 παρ. 1 ΚΠολΔ συνάγεται ότι σε αναίρεση υπόκειται η απόφαση που έχει καταστεί τελεσίδικη κατά το χρόνο άσκησης του ως άνω ενδίκου μέσου, δηλαδή κατά το χρόνο της κατάθεσης του οικείου δικογράφου στη γραμματεία του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Είναι δε τελεσίδικη η απόφαση, η οποία, απεκδύοντας το Δικαστή από κάθε περαιτέρω εξουσία, περατώνει τη δίκη επί της αγωγής και δεν υπόκειται στα τακτικά ένδικα μέσα της ανακοπής ερημοδικίας και της έφεσης (Ολ.ΑΠ 5/2001 και 9/1996). Εξάλλου κατά την παρ. 1 του άρθρου 503 ΚΠολΔ η προθεσμία της ανακοπής ερημοδικίας είναι δέκα πέντε ημέρες, αν ο διάδικος που δικάσθηκε ερήμην διαμένει στην Ελλάδα και αρχίζει από την επίδοση της

απόφασης. Έτσι, οι ερήμην οριστικές αποφάσεις του Εφετείου, καθίστανται τελεσίδικες και έκτοτε συνεπώς μπορεί να ασκηθεί κατ' αυτών αναίρεση, μόνο αφού έπαυσαν να υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας και από τους δύο διαδίκους, είτε διότι παρήλθε η 15νθήμερη προθεσμία από την επίδοσή τους, είτε διότι ο ερημοδικασθείς παραιτήθηκε από το ασκηθέν ένδικο μέσο της ανακοπής ή του δικαιώματος προς άσκησή του (άρθρο 503 παρ. 1 ΚΠολΔ). Στην προκειμένη περίπτωση, η από 14-4-2016 ασκηθείσα, από τους εκκαλούντες της από 10-3-2015 ασκηθείσας έφεσης, και ήδη αναιρεσεύοντες, αίτηση αναίρεσης της 1000/2016 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, που εκδόθηκε ερήμην του πρώτου εφεσιβλήτου Ι. Χ. και ήδη πρώτου αναιρεσιβλήτου, ο οποίος καίτοι κλήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα με την επίδοση ακριβούς αντιγράφου της ως άνω από 14-4-2016 αίτησης αναίρεσης με την κάτω από αυτή πράξη ορισμού δικασίμου για την δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης (βλ. την υπ' αριθ. ...β' /28-11-2016 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών Ι. Κ., που επικαλούνται και προσκομίζουν οι αναιρεσεύοντες), δεν εμφανίσθηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο Δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, είναι απαράδεκτη ως προς αυτόν (πρώτο αναιρεσίβλητο), καθόσον οι αναιρεσεύοντες δεν προσκομίζουν με επίκληση επίδοσης της ως άνω ερήμην απόφασης προς αυτόν και άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας ανακοπής ή τυχόν παραίτηση από αυτή (ΑΠ 1058/2007) του εν λόγω πρώτου εφεσιβλήτου (της από 10-3-2015εφέσεως των εναγόντων και ήδη αναιρεσειόντων) και ήδη πρώτου αναιρεσιβλήτου. Περαιτέρω, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον Δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του

ΑΚ. Η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η σχετική κρίση του Δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει, τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των Δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη, κρίση του Δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το Δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "εύλογου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο". Άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του. Ενόψει όλων αυτών η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, ως προς το ύψος του ποσού της επιδικασθείσης χρηματικής ικανοποίησης, πρέπει να ελέγχεται αναιρετικά, για το αν παραβιάζεται ευθέως ή εκ πλαγίου (άρθρο 559 ΚΠολΔ αναλόγως από τους αρ. 1 ή 19), η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 2 παρ. 1 και 25 του Συντάγματος) υπό την προεκτεθείσα έννοια, αλλά και όταν διαπιστώνεται υπέρβαση από το Δικαστήριο της ουσίας των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας (Ολ.ΑΠ 3, 4/2017). Τέλος, ευθεία παράβαση κανόνα δικαίου, που ιδρύει τον λόγο αναιρέσεως του άρθρου 550 αριθ. 1 ΚΠολΔ, υπάρχει εφόσον αυτός δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή εάν αυτός εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε ή αν εφαρμοσθεί εσφαλμένα (Ολ.ΑΠ 36/1988 ΕλλΔ 1989 1153). Ενώ έλλειψη νόμιμης βάσης, που ιδρύει τον λόγο αναιρέσεως του αριθμ. 19 του ανωτέρω άρθρου υπάρχει όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού, δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά ή τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του κανόνα δικαίου, για την επέλευση της απαγγελθείσας έννομης συνέπειας, ή την άρνησή της ή αντιφάσκουν μεταξύ τους (Ολ.ΑΠ 25/2004).

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή

του, αναφορικά ως προς την αγωγική αξίωση της χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, που υπέστησαν οι αναιρεσεύοντες και ειδικότερα ο πρώτος εξ αυτών, λόγω του τραυματισμού του στο ένδικο ατύχημα, με αποκλειστική υπαιτιότητα του πρώτου αναιρεσιβλήτου, ο δε δεύτερος εξ αυτών, ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου, που οδηγούσε ο πρώτος αναιρεσειών κατά το ένδικο ατύχημα, δέχθηκε, ανελέγκτως, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "...Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, αμέσως μετά το ατύχημα, ο Π. Π., μεταφέρθηκε, με ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ, στο νοσοκομείο Χαλκίδας, όπου διαγνώστηκε ότι, συνεπεία του ατυχήματος, είχε υποστεί κρανιοεγκεφαλική κάκωση και κάκωση θώρακα, με τάσεις επιδείνωσης, γι' αυτό και κρίθηκε επιβεβλημένη η μεταφορά του στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ (βλ. την με αριθμό πρωτοκόλλου .../10-10-2011 βεβαίωση του ΓΝ Χαλκίδας και το από 30/3/2012 εξιτήριο από το νοσοκομείο αυτό). Πράγματι, στις 18/9/2011, ο πρώτος ενάγων μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ και, αφού υποβλήθηκε σε αξονική τομογραφία, στη συνέχεια διακομίστηκε στο νοσοκομείο Αθηνών Η ΣΩΤΗΡΙΑ, όπου, στις 19/9/2011, εισήχθη στη ΜΕΘ αυτού. Στις 20/9/2011 έλαβε εξιτήριο από το εν λόγω νοσοκομείο, με διάγνωση "πολυτραυματίας κατάγματα αρ πλευρών αρ πλευριτική συλλογή" (βλ. το σχετικό εξιτήριο του ΙΚΑ). Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στη ΜΕΘ της κλινικής ΜΗΤΕΡΑ, σε κλίνη ΙΚΑ, λόγω του ότι δεν βρέθηκε κενό κρεβάτι αναπνευστικής μονάδας σε δημόσιο νοσοκομείο (βλ. τα με αριθμό πρωτοκόλλου .../3-10-2011 και .../6-10-2011 έγγραφα του ΕΚΑΒ). Στη ΜΕΘ του ανωτέρω νοσοκομείου παρέμεινε, διασωληνωμένος, μέχρι τις 27/9/2011, με διάγνωση "πολλαπλά κατάγματα πλευρών αριστερά, αιμορραγική πλευριτική συλλογή αριστερά, bullaw αριστερά, αναπνευστική ανεπάρκεια τύπου Ι, σακχαρώδης διαβήτης" (βλ. το με αριθμό .../1-11-2011 πιστοποιητικό νοσηλείας του ανωτέρω νοσοκομείου). Στις 27/9/2011 μεταφέρθηκε και πάλι με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο Η ΣΩΤΗΡΙΑ, όπου νοσηλεύτηκε μέχρι τις 5/10/2011, οπότε και έλαβε εξιτήριο. Εξ αιτίας του ως άνω τραυματισμού του ο πρώτος ενάγων εμφάνισε μετατραυματικό σοκ με καταθλιπτικά συμπτώματα, αϋπνίες, κεφαλαλγίες και σωματικά ενοχλήματα, για την αντιμετώπιση των οποίων λαμβάνει αντικαταθλιπτική αγωγή (βλ. την με αριθμό πρωτοκόλλου .../21-11-2013 ιατρική βεβαίωση του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αττικής και την από 8/4/2015 βεβαίωση του ιδίου Νοσοκομείου... Από το ως άνω ατύχημα ο πρώτος ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, αφού τραυματίστηκε σοβαρά, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσει η ζωή του, νοσηλεύτηκε σε διάφορα νοσοκομεία και μάλιστα για κάποιες ημέρες σε μονάδες εντατικής θεραπείας, κατά τα προαναφερθέντα, ενώ εξακολουθεί να αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα (μετατραυματικό σοκ). Δικαιούται, συνεπώς, χρηματικής ικανοποίησης, η οποία, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα το ένδικο ατύχημα, το βαθμό του πταίσματος του οδηγού του ζημιογόνου οχήματος, τη βαρύτητα του τραυματισμού του πρώτου ενάγοντος, την ηλικία του (70 ετών κατά τον χρόνο του συμβάντος), καθώς και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων φυσικών προσώπων, αλλά και με βάση τους κανόνες της κοινής

πείρας και λογικής και στον βαθμό που δεν παραβιάζεται η Συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, πρέπει να οριστεί στο εύλογο ποσό των 20.044 ευρώ. Το ποσό αυτό θα πρέπει να περιοριστεί κατά το ποσό των 44 ευρώ, το οποίο ο πρώτος ενάγων προτίθεται να το διεκδικήσει από το ποινικό δικαστήριο, παριστάμενος ως πολιτικώς ενάγων, επιδικαζόμενου, εν τέλει, του ποσού των 20.000 ευρώ. Έσφαλε, συνεπώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο επιδίκασε στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 30.000 ευρώ, γι' αυτό και πρέπει να γίνει δεκτός ο όγδοος λόγος έφεσης της εναγομένης και να απορριφθεί ο μοναδικός λόγος έφεσης, κατά το αντίστοιχο σκέλος του, των εναγόντων... Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι, ο δεύτερος ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, λόγω της στενοχωρίας που δοκίμασε από την καταστροφή του οχήματός του, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται εύλογης χρηματικής ικανοποίησης. Η χρηματική αυτή ικανοποίηση πρέπει να οριστεί στο ποσό των 150 ευρώ, ποσό που κρίνεται δίκαιο και εύλογο, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών υπό τις οποίες έλαβε χώρα το ένδικο ατύχημα, των διδασμάτων της κοινής πείρας και της λογικής, του βαθμού υπαιτιότητας του οδηγού του ζημιογόνου οχήματος, της έκτασης των ζημιών του οχήματος του δεύτερου ενάγοντος, το οποίο θεωρείται τεχνικά κατεστραμμένο, καθώς και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων φυσικών προσώπων. Έσφαλε, συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο επιδίκασε στον δεύτερο ενάγοντα το ποσό των 500 ευρώ, γι' αυτό και πρέπει να γίνει δεκτός ο δέκατος λόγος έφεσης της εναγομένης και να απορριφθεί ο μοναδικός λόγος έφεσης των εναγόντων, κατά το αντίστοιχο σκέλος του..."

Οι αναιρεσιόντες με τον κατ' ορθότερο χαρακτηρισμό μόνο από τον αριθ. 1 και όχι και τον αριθ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ μοναδικό λόγο αναίρεσης, πλήττουν την προσβαλλόμενη απόφαση για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας του άρθρου 25 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, ότι το Εφετείο επιδίκασε ως χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, που υπέστησαν, ο πρώτος εξ αυτών, συνεπεία του ως άνω τραυματισμού του κατά το ένδικο ατύχημα, ο δε δεύτερος εξ αυτών, συνεπεία ολοσχερούς καταστροφής του με αριθμό κυκλ. ... οχήματος, τύπου "...", που οδηγούσε ο πρώτος αναιρεσιώντων κατά τον χρόνο ατυχήματος ιδιοκτησίας του δεύτερου αναιρεσιόντος, τα ποσά των 20.000 ευρώ και 150 ευρώ, αντιστοίχως, τα οποία υπολείπονται (και μάλιστα καταφανώς) των συνήθως επιδικαζόμενων σε παρόμοιες περιπτώσεις και υπερέβη έτσι τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας. Ο λόγος αυτός πρέπει ν' απορριφθεί, καθόσον με τις ανωτέρω κρίσεις και παραδοχές το Εφετείο δεν παραβίασε ευθέως την αρχή της αναλογικότητας του άρθρου 25 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, αφού τα εν λόγω ποσά, κατά την κοινή πείρα, την δικαστηριακή πρακτική και την περί δικαίου συνείδηση δεν είναι υπέρμετρα χαμηλά και μάλιστα καταφανώς των συνήθως επιδικαζόμενων σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης ν' απορριφθεί ως απαράδεκτη ως προς τον πρώτο αναιρεσίβλητο Ι. Χ. και ν'

απορριφθεί κατά τα λοιπά ως αβάσιμη, να καταδικασθούν οι αναιρεσείοντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της δεύτερης αναιρεσίβλητης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), που κατέθεσε και προτάσεις, όπως ειδικότερα, ορίζεται στο διατακτικό και να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 4 εδ. ε' ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14-4-2016 αίτηση για αναίρεση της 1000/2016 απόφασης του Εφετείου Αθηνών, ως προς τον πρώτο αναιρεσίβλητο, ως απαράδεκτη.

Απορρίπτει κατά τα λοιπά, ήτοι ως προς τη δεύτερη αναιρεσίβλητη, την ως άνω αίτηση αναίρεσης.

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της δεύτερης αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Και

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 5 Φεβρουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ